

Wie zijn filmamateurs?

Het reglement voor de Nationale Wedstrijd 1956, uitgeschreven door de NOVA vermeldt o.m.:

Als amateurfilm wordt beschouwd iedere film die is vervaardigd door een of meer personen, die zich met de cinematografie bezig houden zonder de bedoeling daarmee financieel voordeel te behalen. Personen die beroepshalve in enige tak van de cinematografie werkzaam zijn, mogen bij de totstandkoming van de in te zenden films, geen medewerking verleend

hebben in direct verband staande met de aard der werkzaamheden die zij beroeps-halve verrichten.

Deze redactie, die scherper is gesteld dan bij de vorige wedstrijden, blijkt een knuppel in het hoenderhok. Van meerdere zijden ontving het NOVA-bestuur brieven om nadere informaties. Het is het eenvoudigst deze per tijdschriftartikel zo nauwkeurig als mogelijk is aan alle geïnteresseerden tegelijk te verstrekken.

De rechtsgrond voor de wijziging is gelegen in het feit, dat de algemene vergadering van de wereldorganisatie, de UNICA in augustus jl. de bepalingen heeft verscherpt en de aangesloten landelijke verenigingen, dus ook de NOVA, zich hierbij behoren aan te sluiten.

De eerste alinea van de definitie verbiedt

in te zenden als men filmt met de vooropgezette bedoeling om er direct of indirect financiële voordelen van te trekken. Het filmen om het geldelijk gewin moet voorbehouden blijven aan hen, die de cinematografie beroepshalve beoefenen. Wij als amateurs behoren hen geen (in feite: oneerlijke) concurrentie aan te doen. Het is echter geenszins de bedoeling om spijkers op laag water te zoeken. Indien iemand door een bijzondere samenloop van omstandigheden, bijv. doordat hij lid was van een vereniging die een eigen film wilde maken of doordat hij in een bepaalde relatie stond tot een of andere instantie, wel eens een keer een film heeft gemaakt voor welke hij iets toucheerde voor kosten en moeite, dan tast zo'n enkel feit zijn amateurschap niet aan. Als betrokkene echter chronisch aan die toevallen leidt, dan zal zijn film worden geweigerd!

De tweede alinea is eveneens te beschouwen als een soort concurrentiebeding, maar nu als verweer onzerzijds. Iemand die bij de beroepsfilm werkt op een zodanige plaats, dat hij in de gelegenheid is zich een vaardigheid te verwerven, of een technische apparatuur te gebruiken, die

buiten het bedrijf niet is te verkrijgen, is geen partij meer voor de amateurklasse en behoort zich mitsdien van inzending bij de NOVA te onthouden. Men moet aanvoelen waar de grens ligt.

Dat de portier, de kassier, de boekhouder, enz. van een filmmaatschappij rustig kunnen inzenden begrijpt iedereen. Aan de andere kant is het duidelijk, dat de producer, de cameraman, de regisseur, de animator e.d. niet worden toegelaten. Een universele grens precies uit te stippelen is uiteraard onmogelijk. *Elk geval hangt af van de omstandigheden.* Ook bij deze bepaling gaat het echter, evenals bij de eerste, weer niet om letterzifiterij, maar om de grote lijn.

Een ieder zal naar eer en geweten in de eerste plaats zelf moeten uitmaken of hij gerechtigd is in te zenden. Het aantal twijfelgevallen zal stellig slechts heel gering zijn.

Dat het NOVA-bestuur zich ten alle tijde het recht van onderzoek naar de maker en weigering van ingezonden films voorbehoudt spreekt vanzelf.

J. VAN ELDIK,
Voorzitter NOVA